



TRENDY

Zpravodaj o trendech nejen ze světa vozíčkářů

7/2017

Omluva čtenářům Trendy zpravodaje

Naši milí čtenáři, určitě jste si všimli, že téměř v každém čísle našeho zpravodaje je nějaká často velmi hrubá chyba – jako například v minulém čísle hned na straně dvě nahoře „pokleslí koutek“... A tak si možná v duchu říkáte, na co tam ten korektor Ota teda je? To bylo silných řečí, jak měl z češtiny samé jedničky, jaké psal skvělé slohy a jaký je vlastně génius a teď takové chyby! Ono je to ovšem jinak, já jsem v tom fakt nevinně.

Náš milovaný šéfredaktor Ivo zpracuje všechny dodané materiály, udělá jedno číslo a dá mi ho k opravě. Já samozřejmě všechny chyby opravím, červeně podtrhnu a přidám k tomu velké červené vykřičníky, no a naše šéfredaktorské zlatíčko tam ty chyby s naprostým klidem naseká znovu ☺! Já mu to samozřejmě vytýkám, občas ho dokonce i tluču ☺, ale řečeno slovy klasika: je to marný, je to marný, je to marný...



Ota Altman

Červnové události v Trendu

Druhá polovina měsíce června byla nabitá akcemi, na kterých se jedlo, sportovalo a cestovalo do minulosti. To nejlepší na proběhlých událostech ale jistě bylo, že se setkala a poklábosila spousta dobrých lidí.

Vše začalo 20. června, kdy jsme se na zahradě Trendu sešli a poseděli u ohně. Tato akce by vůbec nemohla proběhnout bez Petra Štrajta, který se zhostil slavnostního zapálení ohně. Petr navíc nezapaluje oheň jako lecjaký floutek z města pomocí zapalovače a litru benzínu, nýbrž po indiánsku, jenom křesadlem a hromádkou troudu. Pivovar Moritz akci podpořil tím, že nás obdaroval bečkou svého skvělého piva. Každý si tedy mohl na ohni



opéct, co sám uznal za vhodné – na akci se sešli striktní masožravci i ortodoxní vegani, ostravská klobása i cuketa se soudružsky opékaly na jednom plameni – a následně své hrdlo svažil škopkem pěnivého moku. K všeobecné radosti všech přítomných akci navštívily za pomoci hodných dobrovolnic naše dlouholeté a vážené členky, paní Božena Šanová a Eva Skácelová. Čtenářům zpravodaje vzkazují, že si akci užily a příště půjdou zase. Dobrou náladu podpořili svými hudebními vystoupeními Libor Geier a Jana Děkanová. Co vám mám povídat, byla to paráda. I já tam byl a pivo pil, taky klobásku jsem snědl nejednu a vůbec, pokaždé když teď vykouknu z okna kanceláře a vidím to vyhaslé ohniště, tak se mi po tom pěkném odpoledni zasteskne.

Ale běh událostí zastavit nelze a tak hned o tři dny později, tedy 23. června, nastala událost nejvýznamnější, a totiž Olomoucká štafeta na vozíku. Rudolfovou alejí kroužili dvacet čtyři hodin v kuse lidé na vozíku. Klienti a pracovníci Trendu, žáci základních škol, skauti, hasiči, náhodní kolemjdoucí, primátor i pracovníci Technických služeb. Všichni ti ukázali ujetím pětisetmetrového okruhu vzájemnou solidárnost mezi... kým



vlastně? Mezi těmi, kteří po ujetí vymezeného okruhu mohli odejít a mezi těmi, co svou káru prostě musí tlačit dál. Akci podpořil mimo jiné i Pivovar Chomout, jehož pivo se mi neznechutilo, ba naopak, po sportovním výkonu bylo ještě lepší než po sněžené uzenině. A

jelikož s písničkou jde všechno líp, tak ne jedním, ale dvěma koncerty tuto akci podpořil známý olomoucký interpret Martin Šafařík. Kdo ví, třeba za pár let bude mít Štafeta na vozíku více účastníků, než Olomoucký půlmaraton.

A jelikož sportovní zážitky by měly být střídány zážitky kulturními, tak jsme 27. června vyrazili autobusem do skanzenu v Příkazech u Olomouce. Ačkoliv jde o obec zachovávající si svůj historický vzhled, dávající upomenout k rurální minulosti regionu, mohli jsme se přesvědčit, že ani výtobytky moderní doby jim tam nejsou cizí. V místní samoobsluze jsme si díky tomu mohli koupit ledovou tříšť (a sami si ji natočit v libovolném poměru příchutí, no kde tohle najdete!) a následně použité plastové kelímky vyhodit do kontejneru na tříděný odpad. Potom už jsme pokračovali přímo do areálu skanzenu, kde jsme mohli vidět, jak žila taková typická hanácká rodina v 18. a 19. století. Těžko dělat nějaké soudy o tom, která doba byla lepší, jestli ta minulá, nebo dnešní. Nejvíce mě zaujala informace, podle čeho se dříve poznalo bohatství sedláka. Bylo to tak, že čím movitější sedlák byl, tím měl vyšší holínky. Ve vysokých holínkách se totiž špatně shýbá, a proto dá rozum, že sedlák s holínkami až k rozkroku moc práce neudělá – má na to totiž lidi. Některé věci se očividně od 18. století nezměnily...



PS: Ještě před všemi těmito událostmi se konal výlet do ekologického centra Sluňákov. Tam jsem nebyl, proto vám o něm v dalším článku píše Bára Bauerová

Ivo Buček

Výlet do Sluňákova

13.6.2017 se uskutečnil s našimi uživateli a dobrovolníky výlet do Sluňákova – centra ekologických aktivit, nacházejícího se v Horce nad Moravou.

Je to místo, kde se realizují např. výukové programy pro děti, ale také se tu turistům poskytují informace o místní přírodě a nabízí ubytování nebo prostory pro semináře a společenské akce. V okolí je toho hodně k všesmyslovému vnímání. Návštěvníci se mohou projít po vycházkovém okruhu, kde postupně projdou 9 netradičních stanovišť, mezi kterými potkají třeba ovečky nebo žáby.

My jsme si okruh taky prošli a měli tak možnost vidět Rajskou zahradu – stavbu ve tvaru lodě, kde jsou vystavené rostliny; Kouzelný les poznání, Kouzelný les zvuků a Kouzelný les pocitů – oblasti, kde jsou umístěny (hlavně) přírodní „exponáty“ zaměřené na vnímání pohybu, zvuků, tvarů, povrchů. Dál jsme viděli Lesní chrám – stavbu z dubových sloupů, který slouží jako místo pro relaxaci, i jako pozorovatelná okolí.



Kousek od chrámu je Sluneční hora – kopec vytvořený z betonových kvádrů, na které se nanosila hlína a zasela tráva a on pak obrostl. Sice je to umělý krajinný útvar, na první pohled vypadá jako přirozený. Dá se na něj vyjít (nebo vyjet s vozíkem - jenom pro milovníky adrenalinu ☺) a také vlézt dovnitř. Uvnitř je chladno a skoro tma, no taky je tam dost podnětů k rozjímání a k zamyšlení se nad sebou samým.



Dál následoval Přístřešek u zuhelnatělého stromu a za ním rybník, kde žijí bobři.

Téměř u konce jsme se mohli podívat na vznikající keramické pece a prohlídku ukončilo kochání se nad krásným spirálovitým ohništěm – tzv. Ohništěm zlaté spirály vytvořeného z velkých kamenů, inspirovaným Kelty.

Každá expozice je unikátní umělecké dílo šikovných českých a slovenských autorů a celý vycházkový okruh má hodně detailů, kterých si všimne jenom pozorný návštěvník. No díky komentované prohlídce jsme se mohli zaměřit i na to, co bychom možná přehlédli.

Počasí nám vyšlo krásně a o zábavu a zážitky nebyla nouze.

Víc fotek z výletu můžete najít na naší facebookové stránce.

Těšíme se na Vás dalších akcích. ☺



Barbora Bauerová

Buškraft na vozíku

Toto spojení se Vám asi bude zdát zvláštní, dokonce jej lze označit za protimluv, protože buškraft je souhrn dovedností a filozofie související s pobytem v přírodě. A jak všichni z vlastní

zkušenosti víme, pohybovat se s vozíkem i po obyčejné louce není zrovna jednoduché, nemluvě o lese. Nicméně, i přesto jsem se rozhodl zkusit své štěstí. Od toho dne, kdy jsem si poprvé vzal do ruky křesadlo a vyloudil první jiskru, uplynuly do dnešních dnů cca. dva roky. V tomto textu se pokusím napsat něco o tom, co mi ty dva roky daly a co si odnesly s sebou.

Nejdřív mi dovolu, abych se představil. Jmenuji se Petr. Je mi čtyřicet, pohybuji se na invalidním vozíku. Diagnostikovanou mám dětskou mozkovou obrnu. Naštěstí jsem z toho vyšel dobře a i přes vozík pod zadnicí mám dobře použitelné ruce. Pokud jde o mé zájmy a koníčky, tak můj hlavní koníček jsou počítače, hlavně ty jenž pohání některý Unixový systém. Toto mé hobby se mi časem stalo i zaměstnáním.

Dále už od roku 1997 užívám služby osobní asistence od Spolku Trend vozíčkářů Olomouc. A právě od asistentů jsem si vyslechl první příběhy o večerech u táboráku a nocích ve stanu. Hodně se mi to líbilo a tak jsem jednoho z asistentů požádal, jestli bych si nemohl zkusit takový stan postavit. Tehdy jsem to nevěděl, ale asistent, na něhož jsem se obrátil, je tramp celou duší a dovolenou tráví na místech, o jejichž existenci se běžný člověk nejčastěji dozví ze zpráv typu ode dne toho a toho se pohřešuje ten a ten, naposledy byl viděn v oblasti té a té....

A tento člověk nejen že stan vlastnil, ale dokonce se nacházel v jeho batohu. Slovo dalo slovo a usadili jsme se na trávníku za kanceláří lehce krytí stromy před pohledy kolemjdoucích a větrem. Postavit stan trvalo hodinu, ale na jejím konci jsem věděl, že i přesto, že většinu práce odvedl onen asistent, zvládnou víc, než bych kdy byl ochoten uvěřit. I když nebylo zrovna teplo, tak jsem byl propocený skoro do nitě a bolely mne i svaly, o jejichž existenci jsem před tím neměl tušení ani já, ale snad ani většina anatomických atlasů. Rozuměj těch běžně dostupných, v nějakém 600 stranovém výtisku by se určitě našly, taková anatomická rarita zase nejsem.

Stan stál, sice ne moc pevně, protože kolíky jsme zatloukali kamenem a plachta taky nebyla moc napnutá. Ono složit dvě teleskopické tyče, potom je ohnout a zarazit do země není tak jednoduché, jak to vypadá, když to dělá někdo, kdo to umí. O natahování vnitřní a vnější plachty nemluvě. Celé to vypadalo jako termiště přepadené hodně hladovým a nešikovným mravenečnickem. Nicméně se mi do něj podařilo i vlézt. Přiznávám, že možnost si po tom všem chvíli lehnout byla super.

Jenže už na první pokus byly vidět problémy. První: Stan byl sice oficiálně pro dva, ale já jej celkem spolehlivě zaplnil. Kromě toho bylo vevnitř po pár minutách slušné dusno. A navíc překonat skoro 30 cm vysoký spodní okraj se mi sice povedlo, ale představa, že bych to samé měl prodělávat v noci hnán nikoli nadšením jako při prvním pokusu, ale třeba plným močovým



měchýřem (a to je ta lepší možnost pokud jde o výčet věcí, jež Vás mohou v noci hnát ze stanu), nebyla z nejlepších.

Po tomto prvním pokusu jsem to s různými asistenty i kamarády zkoušel ještě několikrát, ale základní nedostatky, jako obtížný přístup, nedostatek místa a vzduchu zůstávaly. Dost věcí se podařilo vyřešit. Třeba zatloukání kolíků. Protože kolíky jsou malé, musel jsem si k jejich zatlučení vždy kleknout. A než jsem zatloukl všech osm, připadal jsem si jako balík slámy s brýlemi, nebo trávy, to podle povrchu. Že většina toho co jsem měl na kolenou a botách, končila potom ve stanu, je jasné. Musím přijít na to jak je zatloukat z vozíku. Nakonec jsem se rozhodl pro zdánlivě nejjednodušší řešení. Nechat si udělat dlouhé kolíky.

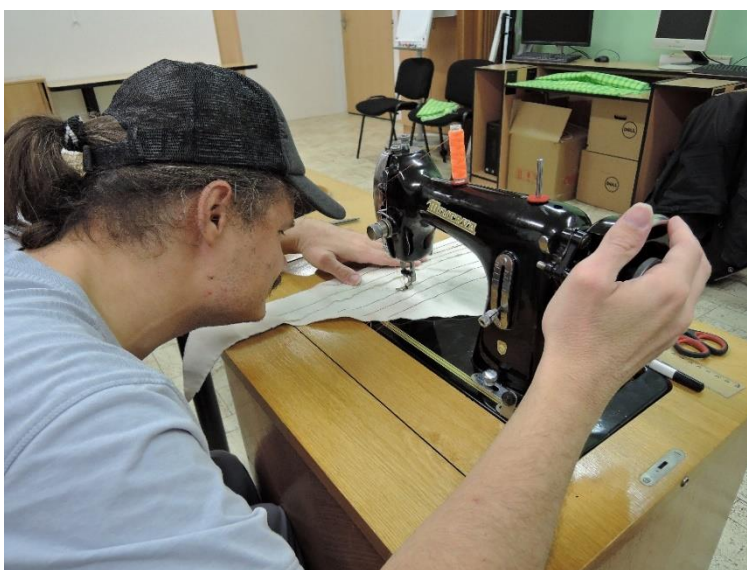
S asistentem jsem se vydal do místního obchodu s kovy. Pokud se tento popis zdá někomu divný, tak v názvu mají prodej hutního materiálu. Tam jsem jednomu z přítomných pánů v montérkách popsal, co potřebuju mi a on ochotně uřízl potřebné tyčky. Zatím jen čtyři, ale na zkoušku to stačilo. Jenže i s tímhle dílčím vylepšením to nebylo ono. Malý stan je dobrý na putování od jedné památky ke druhé, kdy člověk utahaný pochodem večer padne do spacáku a spí a já chtěl něco, v čem by se dalo žít i týden a vařit.

Naštěstí tou dobou měli v našem parku setkání skauti snad z celé republiky. Přivezli si sebou spoustu skautských pomůcek od klasických podsadových stanů, které by poznal i pan Foglar, až po moderní stany, ve kterých vyřezávají do vzdálených míst ti, kterým se Lilie skautská zapsala do duše tak hluboko, že vyřezávají ne cesty i dnes, ač jsou z nich již otcové od rodin. A mezi tím vším a spoustou dětí ve skautských krojích i v civilu stálo teepee.

Nejdřív jsem na něj jen mrknul a chtěl jsem jet dál, ale pak jsem si řekl, že když už jsem tady, podívám se blíž. Nakonec jsem se na ten zhmotněný relikt dodnes známý jen z knih díval asi dvacet minut. Nakonec si mne povšimli dva skauti a jestli prý bych se nechtěl podívat dovnitř, že mi rádi pomůžou. Dovnitř bych se podíval rád a hned jsem jim to taky řekl. Nadšeně ke mně přiskočili a pomohli mi dostat se přes patník a prokličkovat mezi batohy s ukázkami vybavení, používaného v různých etapách skautské historie.

Do samotného teepee jsem se už dostal v pohodě. Stačilo jen trochu sehnout hlavu. Vnitřek mne překvapil svou prostorností a vzdušností. Nesměle jsem položil ruku na plachtu, přešel po jednom z vnitřních nosných lan a opatrně vyzkoušel pevnost nosné tyče. Nevím, jak jsem se tvářil na venek ale uvnitř jsem byl jako u vytržení. Spousta prostoru, dost vzduchu, možnost rozdělat si oheň přímo uvnitř. Hned jsem své dva průvodce zahrnul spoustou otázkou. Ochotně mi odpovídali a na konec jsem tam seděl s jedinou myšlenkou v hlavě: Tohle musím mít!

Mohutně jsem poděkoval svým dvěma průvodcům a vydal jsem se domů. Doma jsem usedl k internetu a začal hledat odpověď na základní otázku, tedy kolik to celé stojí? Odpověď mi vyrazila dech. Osmnáct tisíc je pro mne fakt dost velká páłka. Vzal jsem si tužku a začal sepsat veškerá svá aktiva. Po započítání všech tajných fondů a zavolání několika



kamarádům, které jsem kdysi založil, když na ně přišly zlé časy, s tím, že vrátit mohou až budou moct jsem dal dohromady 13.000. Docela dobrá bilance.

Jenže, pak přišly pochybnosti. Chci to opravdu tolik? Přeci jen je to docela páłka. A ruku na srdce vážení čtenáři a čtenářky, kolika z Vás leží v šuplíku nevyužité kupony do posilovny, či lístky na bazén, pořízené třeba v novoroční euforii?

Začal jsem přemýšlet o tom, jak ověřit pevnost svého rozhodnutí. Po chvíli dumání jsem našel řešení. Teepee nekoupím, ale ušiju si ho sám. Pak je tu ovšem první výzva. Neumím šít. Jenže představa táboření v teepee, nejlíp s pěknou holkou vedle sebe, neztrácela na barvách ani když od oné skautské akce uplynulo pár týdnů a ani poté co jsem při pokusu o šití utrpěl hanebný propadák.

Nakonec jsem zašel za spolupracovnicí, která tehdy měla na starosti takzvanou pracovní asistenci. Pro ty z Vás, kdo se s touto formou sociální služby ještě nesetkali, tak je to o tom, že asistent pomáhá klientovi získat potřebné pracovní schopnosti a návyky. A požádal ji, zda by mi nepomohla najít někoho, kdo by mi pomohl zvládnout základy šití. Samozřejmě, jsem na ní nevytáhl hned teepee. Na to jsem si netroufl, ale zmínil jsem drobné opravy oděvů. K mému překvapení se cca. za dva týdny za mnou zastavila jedna velmi příjemná slečna a pustili jsme se do díla.

Začátky připomínaly nějakou pohádku, kde se relativně zpohodlnělý princ pokouší cosi ušít. Nicméně, díky bezbřehé trpělivosti mé asistentky Hanky jsme se dopracovali od sešívání dvou kusů látky, schválně, kdo si to pamatuje z prvního stupně základní školy, až k pokusům s tvrdšími látkami jako je riflovina. Všechno ručně.

Jen pro zajímavost, plánoval jsem ušít metr na den. Na hodinu jsem dal nejvíc deset centimetrů, průměr byl tak osm. Na internetu jsem našel kontakt na dodavatele teepee. Ten mi na zkoušku daroval nějaké odstřížky plachtoviny ze které se teepee opravdu šije. Šlo to překvapivě dobře, ale rozdíl mezi osmi centimetry za hodinu a potřebnými šesti metry na mne začínal doléhat.

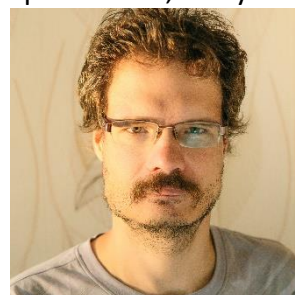
Upustil jsem od původního plánu šít ručně a začal shánět stroj. Ten se mi díky pomoci přátel a známých podařilo sehnat. Je to Minerva 122. Problém byl v tom, že jsem s tím strojem neuměl zacházet ani já ani Hanka.

Stroj původně patřil jedné starší paní, která na něm dřív šila, jenže v době, kdy se dostal ke mně už nějaký ten rok stál, takže olej pokrývající pohyblivé části byl pořádně zatuhlý. První pokusy neproběhly moc dobře. Nakonec jsem začal shánět opraváře, který by stroj pohlédl a uvedl do provozu.

To nebylo vůbec jednoduché. Oslovil jsem několik firem a když jejich technici uslyšeli o jaký stroj jde, tak to vzdali. Nakonec se mi podařilo sehnat servisního pracovníka, který uměl pracovat i s těmito starými stroji.

Ten celý stroj rozebral a promazal a co bylo nejdůležitější, věděl, jak s ním zacházet, takže to vše pečlivě ukázal Hance. Potom jsme začali trénovat spolu. Nebylo to vůbec snadné, ale postupně jsem to zvládl. Ovšem bez Hančiny trpělivosti by to nešlo.

Pokud jde o dnešní stav, tak si šiji teepee v dětské velikosti, abych si celý postup pořádně osahal. Nevím, kdy tento text čtete, ale dnes je 17.7., deset hodin. Za pár minut tento text vysázím a odešlu. V jedenáct hodin dorazí Hanka a společně objednáme látku.



Petr Štrajt

Cyklotoulky Jendy Hrocha

Tentokrát jsem vyrazil osmnáctého června brzy ráno, protože jsem musel být na vlakovém nádraží v Olomouci už o půl sedmé.

Na tříkolce jsem jel ze Šternberka do Olomouce, potom vlakem do Brna a pak opět kolmo z hlavního nádraží v Brně na závodistiště Masarykova okruhu. Bylo to i takové rozehřátí před závodem, který mě ten den čekal.

Cesta přes město Brno byla klikatá a obnášela víc stoupání než brzdění dolů.

Jelikož jsem měl před začátkem závodu dost času, tak jsem si řekl, že se půjdu nejdříve ubytovat. Bydlení bylo v obci Ostrovačice v rodinném bytě. Nemohl jsem zapomenout, že v této obci je vyhlášená restaurace U Nedbálků. Měl jsem tam vynikající svíčkovou s knedlíky.

Po dobrém obědě jsem musel vyšlapat asi tři kilometry do pěkného stoupání zpět na závodní okruh.

Na startu jsem byl první, dříve než pořadatelé i závodníci.

Bylo dobré, že za mnou přijeli známí. Protože nevím, co bych tam tak dlouho dělal. Na závodistišti byly tréninky a později závody motorkářů.

Potom pomalu začali jezdit tříkolkáři, už jsem se začínal těšit. Závody se brzy pojedou.

Závod nás tříkolkářů trval jen dva okruhy (jeden okruh je asi 5.2 kilometru).

Závody byly parádní, i když jsem nebyl první. Ale nemohl jsem čekat na vyhlášení výsledků, protože jsem měl už objednanou večeři u rodiny, kde jsem měl strávit noc.

Za tento den jsem měl najeto 61 km.

Po snídani jsem se vydal cestou přes obce Rosice (tam mají zámek), obec Hlína (kde mají rozhodnu Vladimíra Menšíka), zámek v obci Dolní Kounice. Nemohl jsem se podívat, protože v pondělí mají památky zavřeno. Tak jsem jel dál, přes obce Pohořelice, Pasohlávky (kde začíná vodní nádrž Nové Mlýny), obec Brod nad Dyjí, Horní i Dolní Věstonice. A v obci Strachotín jsem musel jet na tříkolce po lesní cestě.

Dojel jsem do cíle k vlakovému nádraží Šakvice. Pak cesta pokračovala vlakem až do města Šternberk.

Cesta kolem vodní nádrž Nové Mlýny byla super. Hradky, zříceniny a dobrá vína mne tam lákají na další poznávání Moravy.

Najeto za den 75 km.



Zdraví tříkolkář Jenda Hroch

Jazykové okénko Violy Jónové

Milí čtenáři,

vzhledem k tomu, že téměř pořád čtu nějaké chytré knížky a často o nich také píšu, přišlo mi, že je čas na změnu. Na dovolené to bude odpočinková literatura v podobě Deníku fejsbůkové matky a Diagnóza učitelka. Věřím, že náhodně vybrané paperbacky splní účel a pobaví.

Abych Vás ale pobavila i já, zvolila jsem krátké útvary, pro které je charakteristické, že všechna slova začínají pouze na **P**. Náš jazyk je náramný a umožňuje i takovéto srandičky. Dalo by se to považovat za dobrý jogging mozku. Čili námět pro Váš volný čas. Souhlásek máme 27, takže pole pro realizaci je veliké.

Potkani I.

Pan Pohlídal povídá panu Pavlovi: „Pane Pavle, po prádelně pobíhají potkani, prosím, poraďte!“ Prokousali pytel pšenice. „Pane Pohlídale, položte pasti“, poradil pan Pavel. Pan Pohlídal položil pasti. Po poledni past „Plesk!“ Potkan polapen. Pět potkanů pro potkana plakalo.

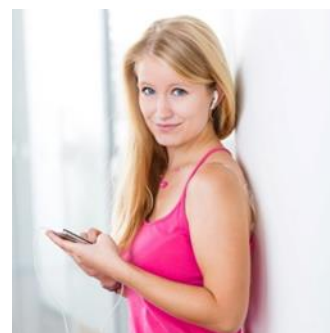
Potkani II.

Paní Petra Ptáčková pobíhala po pekárně, pátrajíc po potkanech. Potkani pod pecí požírali pšenici. Prokousali plný pytel. Petra položila pasti. Potkani promýšleli plán, potom past „Plesk“ – potkan pastí polapen. Pět potkanů pro potkana plakalo.

Princezna

Pobledlá princezna pobíhala po parku, padla přes poleno, poraníc patu. Přivolala prince: „Princi, přijď prosím!“ Princ přispěchal. Pohladil princeznu Pavlínu po překrásných pramíncích paruky. Potom pofoukal patičku. Princ přenesl princeznu přes potok, podél paseky. Potkali pana purkrabího. Přenocovali pod posedem. Před půlnocí přeběhl po princezně pavouk. Princezna převelice pištěla. Pištěním probudila prase. Prase přeskočilo potok, poté přerylo pole pšenice. Povož přijel po půlnoci. Převezl princeznu přes palouk, potok, pole, podél paseky. Potkali poštolku. Poštolka patřila panu purkrabímu. Pomáhala při přepravě princezen. Princezna Pavlínka poděkovala princi Pavlovi, poštolce Petrušce, panu purkrabímu Potočekovi. Pavel přenesl Pavlínu přes příkop, přímo před princeznin pokoj.

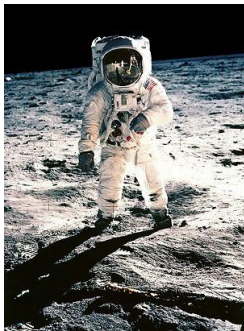
Čtení a psaní zdar!



Viola Jónová

Otův koutek

Výročí



21. července 1969 přistál člověk na Měsíci

Od vypuštění Sputniku 4. října 1957 byla Amerika v kosmickém výzkumu stále pozadu za Sovětským svazem. 12. dubna 1961 vyletěl do vesmíru první člověk – Rus Jurij Alexejevič Gagarin. V reakci na to vyhlásil tehdejší prezident John Fitzgerald Kennedy ambiciózní plán – do konce desetiletí dostat člověka na Měsíc a zpátky.

Projekt Apollo vedl bývalý německý strůjce raket V1 a V2 Wehrner von Braun. Dokázal postavit raketu Saturn 5, která byla tak silná, aby kosmická loď překonala přitažlivost Země. I přes tragický osud Apolla 8,

kdy v kabině uhořeli tři kosmonauti, šla práce na projektu rychle dopředu.

V prosinci 1968 obletělo Apollo 10 Měsíc. Posádka v čele s velitelem Bormannem měla přesně tolik paliva, aby se dostala zpátky na Zemi. To kdyby ji napadlo porušit rozkazy a přistát na Měsíci.

16. července 1969 odstartovalo Apollo 11 ve složení Neil Armstrong, Edwin Aldrin a Michael Collins. Na oběžné dráze Měsíce se od lodi odpojil výsadkový modul s Armstrongem a Aldrinem, který úspěšně přistál v Moři klidu. Jako první vstoupil na povrch Měsíce 21. července 1969 ve 4 hodiny 32 minut greenwichského času Neil Armstrong. Jeho věta „Je to malý krůček pro člověka, ale velký skok pro lidstvo“ vstoupila do dějin.

S výjimkou nešťastného Apolla 13 přistálo na Měsíci dalších 5 výprav. V prosinci 1972 byl projekt Apollo pro nedostatek peněz ukončen.

Fejeton



Téměř každý den je v novinách článek o dopingu ve sportu a o boji proti němu. Celý ten boj mi připadá směšný a pokrytecký. Už na začátku 20. století brali jezdci na Tour de France například kokain, alkohol nebo dokonce se dopovali i strychninem. Němečtí sportovci na olympiádě v Berlíně v roce 1936 zase brali pervitin. Po válce se politika dostala i do sportu a tzv. socialistický svět se potýkal s tím kapitalistickým. Antidopingové kontroly se začaly používat až na začátku 70. let. Ve všech zemích zatím probíhaly řízené dopingové programy, hlavně pak ve východním Německu. Už v roce 1985 byli chyceni koulař Remigius Machura a diskařka Zdena Šilhavá. Největším skandálem ale byl doping kanadského sprintera Bena Johnsona na OH v Soulu 1988. Zlato mu bylo odebráno a uděleno druhému v pořadí Američanu Carlu Lewisovi. Ten měl přitom před OH dva dopingové nálezy, které Američané zatajili. Později se ukázalo, že v tom finále na 100 metrů byli nadopovaní všichni. A skandály pokračovaly a pokračují dál.

Sedminásobný vítěz Tour de France Američan Lance Armstrong jezdil s celým týmem nadopovaný až po uši. Je nesmírně pokrytecké od všech činitelů, že se s ním nejprve rádi ukazovali v televizi a tisku, přestože museli vědět, že to nebylo v pořádku a dnes na něj všichni plivou. Je kuriózní, že všech 7 ročníků nemá vítěze, neboť všichni další jezdci do desátého místa byli dříve či později také usvědčeni z dopování. Ti jsou ovšem bráni na milost, protože „vypovídají a spolupracují“. Nekonečně pokrytecké...

V poslední době jsou za doping pronásledováni ruští sportovci. Což o to, já nepochybuji, že dopovali, ale jsou snad jediní? Je úplně směšné, jak jsou třeba po deseti letech

měněny tabulky, protože byly vzorky znovu prozkoumány novými metodami a podle nich tam byly nalezeny zakázané látky. Jakou radost může mít z medaile někdo, kdo ji dostane po deseti letech? Tu euforii, radostný řev, kdy se řítí do cíle a ví, že má placku, to už mu nikdo nevrátí! A to jsou případy, že doběhne čtvrtý, pak dostane bronz a ten mu po čase vymění za stříbro, protože i další před ním dopoval. Jaký má tohle smysl?

Spotrovcí jsou antidopingovými komisaři přepadáni v pět ráno, vystaveni ponižování, když na ně při odebrání vzorku komisaři koukají úplně zblízka, nesmějí ani kafe, protože je tam kofein, nesmějí brát téměř žádné léky, které také obsahují mnohé látky, které by byly brány jako doping, musí půl roku dopředu hlásit místo svého pobytu. Je to celé neskutečně hloupé.

Klidně bych to zrušil a nechal každého, ať si bere, co chce. Lidé chtějí vidět výkony, rekordy a lidské tělo už došlo na konec svých možností. Jednou jsem slyšel: „A co ti, co na to mít nebudou?“ Není to jedno? Neexistuje žádná povinnost sportovat! A když na to nemám, tak sportovat nebudu... No jo, jenže co by pak dělali ti všichni bafuňáři, úředníci, komisaři a podobně, kteří z toho mají dobrý džob, že ☺?

Recenze

Kladivo na čarodějnice/ ČSSR, 1969, režie Otakar Vávra/



Děsivý příběh o tom, kam až vede lidská hloupost, omezenost, strach a chamtivost po majetku.

V srpnu 1678 je v sobotínském kostele přichycena žebračka Marina Schuchová při znesvěcení hostie a je označena za čarodějnici. Velkolesinská majitelka zámku hraběnka Gallová nechá z Olomouce povolat inkvizitora Františka Jindřicha Bobliga. Ten se dá ihned do práce a mučením nebo jeho pohrůzkou dosáhne toho, že se Schuchová k čarodějnictví přizná... Kde je jedna čarodějnice, musí být ovšem i další!

Okruh obviněných se neustále rozšiřuje a Boblig dokáže dostat na hranici i šumperského děkana Kryštofa Aloise Lautnera, který proti jeho řádění protestuje. Až když Bobligovy drápy začnou sahát až do Olomouce, mají olomoučtí vlivného příznivce u císařského dvora ve Vídni a procesy jsou zastaveny císařským ediktem v roce 1695.

Za 17 let nechal Boblig upálit asi 112 osob. Jediný, kdo mu 7 let vzdoroval a nikdy se i přes mučení nepřiznal, byl pláteník Heinrich Peschke. Měl být samozřejmě propuštěn, ale Boblig to nechtěl dovolit. Nakonec byl i Peschke upálen na základě „výpovědí“ ostatních.

Za tyto hrůzy nebyl nikdy nikdo potrestán. Bohatý Boblig se vrátil zpátky do Olomouce a ještě se dokonce i oženil. Zemřel v roce 1698 ve věku 86 let...

Film byl promítán jen několik týdnů na konci roku 1969 a to ještě v okrajových kinech a potom skončil na 20 let v trezoru, protože samozřejmě svým obsahem evokoval politické procesy a vraždy 50. let.



Ota Altman

Pozvánky na akce

Hraní se se smysly

Pojďte strávit s námi veselé odpoledne a procvičit si svoje smysly k nám do zahrady Trendu, kde na vás budou čekat různé hravé úkoly zaměřené na smyslové poznávání.

Zjistěte, jestli dokážete rozeznat zvuky, určit chuť nebo aroma se zavřenýma očima, případně poznat, co držíte v ruce, aniž byste se na to mohli podívat.

Budu se na vás těšit **25.7.2017 v 14:30** a prosím vás o nahlášení účasti již do 20.7.2017.

Aktivita je určena pro uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.



Bližší informace:

Bc. Barbora Bauerová
bauerova@trenvozickaru
mobil: 734 442 040

Botanická zahrada

27.7.2017 se vydáme v **14:30** do olomoucké botanické zahrady, pokochat se krásnými květinami a rostlinami. Součástí zahrady je oblast se smyslovými podněty pro (nejenom) slabozraké a nevidomé návštěvníky. Nachází se tam také dřevěné sochy, dřevěný xylofon, gruzínská dřevěná plastika, reliéfy a mozaiky.

Projdeme si zahradu a pak se přesuneme k Terezké bráně, kde vystoupí **žonglér z Cirkusu Levitare** se svou interaktivní žongléřskou show.

Akce je určena pro uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.



Zájemci o výlet, nahlašujte se mi prosím do 20.7.2017

Bližší informace:

Bc. Barbora Bauerová
bauerova@trendvozickaru.cz
mobil: 734 442 040

Literární oheň

1.8. od 12:00 na zahradě Trendu spojíme lásku k literatuře a zapalování ohně. Nejde ale o pálení knih, nýbrž o čtení našich oblíbených autorů u zapáleného ohně. Přijďte a přečtěte úryvek své oblíbené autorky nebo autora u praskotu dřeva a vůně dýmu.

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.

Kontakt: Bc. Ivo Buček, 731 144 670,

bucek@trendvozickaru.cz



Noc v Trendu

3.8. se bude konat akce, jejíž náplní je zapálit oheň, něco si na něm opéct, postavit stan a strávit v něm noc. Akce probíhá na zahradě Trendu vozíčkářů od **17:00 a končí 4.8. v 8:00.** **Svou účast nahlaste do 31.7.** Pouze za příznivého počasí.

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.

Kontakt: Bc. Ivo Buček, 731 144 670,

bucek@trendvozickaru.cz



ZOO

Zvířata, jako jsou například adax, binturong, gibbon nebo kalimiko (a také mnoho jiných) můžete vidět, když s námi pojedete do Olomoucké ZOO. A to konkrétně **8.8.2017 v 13:00.**

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.

Zájemci o výlet, hlase se do 3.8.2017.

Zájemcům poskytneme bližší informace.



Kontakt:

Mgr. Marie Pijáčková, pijackova@trendvozickaru.cz,
731 501 388

Stand-up comedy show Lukáše Pavláška

Známý komik a herec Lukáš Pavlásek bude v Olomouci a vy ho můžete vidět! :-)

Lukáš baví lidi svým humorem už od roku 2005, kdy začal působit v pořadu Na stojáka. **10.8.2017** ve **20:00** předvede vtipnou stand-up comedy show.

Místo konání a všechny další informace podáme přihlášeným zájemcům.

Přihlašujte se, prosíme, do 3.8.2017.

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.

**Kontakt:**

Mgr. Marie Pijáčková, pijackova@trendvozickaru.cz,
731 501 388

Workshop výroby Trendy taštiček

Paní Dagmar Budíková, se kterou jste si mohli přečíst rozhovor v květnovém čísle zpravodaje, přijede do učebny Trendu vozíčkářů, aby zájemce naučila, jak se vyrábějí tašky z pásků papíru podle tradiční indiánské metody. Přijďte si vyrobit třeba svůj vlastní originální obal na mobil!

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.



Kontakt: Bc. Ivo Buček, 731 144 670,

bucek@trendvozickaru.cz

Dotazník k volnočasovým aktivitám

Dobrý den,
vzhledem k tomu, že chceme, aby byly naše volnočasové aktivity pro Vás lákavé a přínosné, prosíme, odpovězte na následující otázky a pomozte nám tvořit program tak, aby byl pro Vás co nejvíce zajímavý.

Děkujeme za spolupráci. ☺

O jaký druh volnočasových aktivit máte zájem? (označte i více možností)

- ☐ rukodělné, tvořivé, manuální činnosti - vyrábění, kreslení, malování, šití, vaření...
- ☐ kvízy, vědomostní soutěže, naučné aktivity
- ☐ přednášky na zajímavá témata.....(doplňte)
- ☐ workshopy na zajímavá témata.....(doplňte)
- ☐ výlety.....(doplňte)
- ☐ kulturní akce (muzea, vernisáže)
- ☐ adrenalinové, dobrodružné akce.....(doplňte)
- ☐ akce v noci (noční hra, spaní v zahradě Trendu a pod.)
- ☐ relaxační aktivity
- ☐ sportovní hry.....(doplňte)
- ☐ společenské hry (deskovky, karty a pod.)
- ☐ jiné:.....(doplňte)

Prostor pro další tipy na aktivity:

Jaký způsob informování o akcích Vám vyhovuje? (Označte i více možností)

- ☐ Trendy zpravodaj
- ☐ E-mail
- ☐ Webové stránky
- ☐ Facebook
- ☐ Nástěnka v Trendu

- Jiný.....

Potřebuji připomínat, že se něco koná v nejbližší době – zapomínám apod. ☺

- **Jak?**

- E-mailem
- Telefonicky
- SMSkou
- Osobně

Co Vám brání chodit na naše akce pravidelně? (Označte nejčastější důvod)

- Nezajímavý program
- Zdravotné omezení
- Nedostatek času
- Nemůžu si dovolit platit asistenta
- Jiné – prosím

uveďte:.....

Co byste potřeboval/a, aby byly pro Vás akce přístupnější?

Vadí vám, když se na akci fotografuje?

- Ano
- Ne

Prostor pro další poznámky, nápady, podněty, připomínky:

Děkuji za Vaše odpovědi a čas.

A na závěr Vás chci poprosit, abyste se **nahlašovali s předstihem**, že se na akci chystáte a také abyste se včas omluvili, když se nebudete moci dostavit - z důvodu, že potřebujeme aktivity připravovat dopředu.

Těšíme se na Vás na nejbližších akcích. ☺

Vydává: Spolek Trend vozíčkářů Olomouc, Lužická 7, 779 00 Olomouc

Napsali pro vás: Ivo Buček, Viola Jónová, Přemysl Drtil, Barbora Bauerová, Jenda Hroch, Ota Altman, Petr Štrajt

Distribuce a info s úsměvem: Milena Březinová, Alena Třešková a Anna Koziolová